

PETROVÁ CZ ISTVÁN

Boldoggá tettél

Köszöntő

*Köszöntsön Téged most az ének,
— Ki szóra birtad ajkamat,
hogy lelkem titkos rejtekének
csendjét zengő-bongó szavak
töltsék be, mint hangversenytermet;
— Ki némaságomat feloldtad,
s mint kéneső, mint lúgos oldat,
emberré mosdatott szerelmed...*

Boldoggá tettél

*Boldoggá tettél... Látod, mily erős vagy!
Boldoggá tenni húsz év nem tudott.
Vízhatlanná cserzette bőröm hó s fagy,
s hiába font be minden kis zúgot
bensőmben száz és száz erős fonallal
a ténykedés, a munka: íztelen
volt életem, s úgy tátongott, mint várfal
tövén az árok, húsz hideg telem...
Te értelmet s erőt adtál a vágynak,
étkemnek ízt, szavannak színt, erőt,
dalomnak nyílsebes és fűрге szárnyat...
S a munka, dal, szerelmed és a vágyak
bennem mind egybenőtt.*

Bizhatsz-e?

*Fogadkozom, rebegjem azt: Halálig,
a sír szájáig Hozzád: hű leszek?...
Tudod, szeretlek... S meddig így? — Elválík,
ha majd örökre hűnynak e szemek.
S hogy bizhatsz-e szívemben? Kérdd Magadtól;
— Jövőnket percre is feledtem én? —
S ha még se győzne meg önnön szavad, szól
a hűség, mit Te oltottál belém.*